Lietas Nr. C12206212
Lietas arhīva Nr. CA-0240-14

SPRIEDUMS
Latvijas Republikas vārdā

Rēzeknē 2014.gada 15.decembrī

Latgales apgabaltiesas Civillietu tiesas kolēģija:
tiesas sēdes priekšsēdētāja tiesnese S.Vasiļevska
tiesneses L.Mežale un V.Sokolova
ar tiesas sēdes sekretāri D.Somu

piedaloties prasītājas sabiedrības ar ierobežotu atbildību „Zirka" pārstāvei /pers. B/ un atbildētāja /pers. C/ pārstāvei /pers. D/,

atklātā tiesas sēdē izskatīja civillietu sakarā ar /pers. C/ pilnvarotās pārstāves /pers. D/ apelācijas sūdzību par Daugavpils tiesas 2014.gada 8.maija spriedumu civillietā sabiedrības ar ierobežotu atbildību „Zirka" prasībā pret /pers. C/ par parāda piedziņu un /pers. C/ pretprasībā pret sabiedrību ar ierobežotu atbildību „Zirka" par 2012.gada 3.aprīļa vienošanās atzīšanu par spēkā neesošu.

Aprakstošā daļa

Sabiedrība ar ierobežotu atbildību (turpmāk – SIA) „Zirka" 2012.gada 6.augustā iesniegusi tiesā prasību pret /pers. C/ par parāda piedziņu, norādot, ka 2012.gada 3.aprīlī puses parakstīja vienošanos par zaudējumu atlīdzināšanu, kurā atbildētājs atzina savu vainu zaudējumu nodarīšanā SIA „Zirka" un apņēmās samaksāt parādu 12 171,57 EUR, veicot maksājumus ne vairāk kā 400 EUR (281,12 LVL) ik mēnesi.

Pēc atbildētāja iniciatīvas 2012.gada 4.aprīlī tika izbeigtas pušu darba tiesiskās attiecības. Pamatojoties uz minētās vienošanās 4.punktu, kā arī saskaņā ar 2012.gada 4.aprīlī noslēgto vienošanos par ieturējumiem no darba samaksas, no atbildētāja darba algas tika ieturēti 322,99 EUR (227 LVL) parāda daļējai dzēšanai.

Vienošanās 6.punktā noteikts, ka gadījumā, ja puses izbeidz darba tiesiskās attiecības jebkādu iemeslu dēļ, atbildētājam ir pienākums samaksāt prasītājam atlikušo parāda summu, veicot ikmēneša maksājumus 400 EUR (281,12 LVL) līdz katra mēneša pēdējam datumam līdz parāda summas pilnīgai dzēšanai.

Prasītāja norāda, ka atbildētājs līdz 2012.gada 1.jūnijam nav veicis maksājumus vienošanās nosacījumu izpildei, tāpēc viņam tika nosūtīta pirmstiesas pretenzija. Arī pēc pretenzijas saņemšanas 2012.gada 22.jūnijā neviens maksājums nav veikts.

Atbilstoši vienošanās 8.punktam saistību nepildīšanas gadījumā SIA „Zirka" ir tiesības vērsties tiesā ar prasību par parāda piedziņu.

Pamatojoties uz Civillikuma 1587. un 1590.pantu, prasītāja lūgusi piedzīt no /pers. C/ atlikušo parādu 11 848,58 EUR (8 327,23 LVL) un sadalīt sprieduma izpildi termiņos, nosakot, ka piespriestā parāda summa atbildētājam jāsamaksā, veicot ikmēneša maksājumus ne vairāk kā 400 EUR (281,12 LVL) līdz katra mēneša pēdējam datumam. Prasītāja lūdz arī noteikt tiesības par laiku līdz sprieduma izpildei (izsoles dienai) saņemt no atbildētāja likumiskos 6% gadā un piedzīt visus tiesas izdevumus.

Atbildētājs/pers. C/ iesniedzis pretprasību pret SIA „Zirka" par 2012.gada 3.aprīļa vienošanās atzīšanu par spēkā neesošu, norādot, ka saskaņā ar 2011.gada 4.oktobrī noslēgto darba līgumu Nr.68 viņš stradāja SIA „Zirka" par transportlīdzekļa vadītāju starptautiskajos pārvadājumos autotransporta jomu reglamentētās profesijās (kods 833203). 2012.gada 3.martā viņš atradās darba braucienā Rumānijā un rīkojās atbilstoši 2007.gada 3.jūlija Ministru kabineta noteikumu Nr.474 prasībām. Brauciena laikā no viņa vadītās automašīnas un piekabes tika nozagtas pārvadājamās preces. Par zādzības faktu viņš nekavējoties paziņoja darba devējai, kas pieņēma lēmumu neziņot par to Rumānijas policijas iestādēm, bet viņam deva rīkojumu doties uz galapunktu Gruzijā.

2012.gada 3.aprīlī tika parakstīta vienošanās par zaudējumu atlīdzināšanu, kurā viņš apņēmās samaksāt darba devējai naudas summu 12 171,57 EUR (8 554,23 LVL). /pers. C/ norāda, ka šajā vienošanās nav izteikta viņa patiesā griba, proti, viņš to noslēdza, būdams maldināts no darba devēja puses, tādēļ vienošanās ir atzīstama par spēkā neesošu no noslēgšanas brīža.

Atsaucoties uz Civillikuma 1443. un 1449.pantu, atbildētājs norāda, ka darba devējs viņu maldināja par to, ka viņam kā darbiniekam ir pienākums parakstīt tādu vienošanos. Maldība izpaudās tādējādi, ka viņš aiz atvainojama pārpratuma uzskatīja, ka viņa darba pienākums ir parakstīt un izpildīt šadu vienošanos. Atbildētājs uzskata, ka darba devēja rīcība Civillikuma 1415.panta izpratnē ir atzīstama par neatļautu un nepieklājīgu darbību, kuras mērķis ir pretējs likumiem vai labiem tikumiem, un ir vērsta uz to, lai apietu likumu, tātad, tā nevar būt par tiesiska darījuma priekšmetu, tāds darījums nav spēkā. Vienošanās ir atzīstama par spēkā neesošu arī atbilstoši Darba likuma 6.panta noteikumiem.

Pretprasībā /pers. C/ lūdzis atzīt par spēkā neesošu 2012.gada 3.aprīļa vienošanos par zaudējumu atlīdzināšanu no tās noslēgšanas brīža.

SIA „Zirka" rakstveida paskaidrojumā norādījusi, ka pretprasību neatzīst pilnīgi, jo /pers. C/ apgalvojums, ka pie vienošanās parakstīšanas viņš tika maldināts no darba devēja puses, neatbilst patiesībai un nav apstiprināts ar pierādījumiem. /pers. C/ bija laiks iepazīties ar vienošanās projektu un izteikt savus iebildumus, ko viņš arī darīja, piedāvājot samazināt ikmēneša maksājumu summu no 500 EUR līdz 400 EUR. Darba devēja, ievērojot darbinieka lūgumu, izdarīja nepieciešamos labojumus, kas liecina, ka puses ir apspriedušas vienošanās projektu. Parakstot vienošanos, prasītājs apzinājās tās būtību un sekas, līdz ar to nav pamata apgalvojumam par maldināšanu.

Atbildētājas ieskatā, prasītāja atsaukšanās uz Darba likuma 6.pantu ir nepamatota, jo noslēgtā vienošanās nav attiecināma nevienam no šajā likuma normā minētajiem dokumentiem (darba koplīgums, darba kārtības noteikumi, darba līgums, darba devēja rīkojums), kā arī nepasliktina darbinieka stāvokli.

Atbildētāja paskaidro, ka lēmums neziņot Rumānijas policijas iestādēm par zādzību tika pieņemts drošības nolūkos, turklāt prasītājs paziņoja, ka nozagto preču vērtība ir neliela - aptuveni 2 000 EUR. Darba devējs deva rīkojumu turpināt ceļu, rūpējoties par vadītāja drošību un atlikušās kravas saglabāšanu, ievērojot apstākli, ka prasītājs bija

apstājies neapsargājamā teritorijā, un pastāvēja iespēja, ka zagļi varētu atgriezties, izdarīt atkārtotu zādzību vai nodarīt kaitējumu autovadītājam. Kaut arī policija netika izsaukta, /pers. C/ neapstrīd faktu, ka no viņa vadītās automašīnas tika nozagta krava.

Atbildētāja uzskata, ka pretprasības apmierināšana neizslēdz sākotnējās prasības apmierināšanu, jo SIA „Zirka" prasība ir pamatota ne tikai ar apstrīdēto vienošanos, bet arī ar citiem faktiskajiem apstākļiem un dokumentiem, kas pierāda prasības pamatotību. Pat gadījumā, ja tāda vienošanās nebūtu noslēgta, SIA „Zirka" ir tiesības prasīt attiecīgās naudas summas piedziņu no /pers. C/. Ielūkojoties interneta pārlūka *Google* kartē, darba devēja konstatēja, ka transportlīdzekļa stāvēšanai darbinieks izvēlējās neapsargātu stāvvietu meža un upes tuvumā, turklāt blakus vecam, pamestam cietoksnim „Turnu Rosu". Tajā pašā laikā viesnīcu rezervācijas mājas lapās ir atrodama informācija par naktsmītnēm Boitā un tās tuvākajā apkārtnē. Atbildētāja pauž neizpratni, kādēļ prasītājs neapstājās atpūtai kādā no viesnīcām, bet stāvēšanai izvēlējās vietu lielceļa malā pie meža un pamesta cietokšņa. SIA „Zirka" lūdz noraidīt /pers. C/ pretprasību.

Ar Daugavpils tiesas 2014.gada 8.maija spriedumu SIA „Zirka" prasība apmierināta, bet /pers. C/ pretprasība noraidīta. Pirmās instances tiesa konstatēja, ka 2012.gada 3.aprīlī puses noslēgušas vienošanos par zaudējumu atlīdzināšanu, kurā atbildētājs atzīst, ka tieši viņa nolaidīgas rīcības un vainas dēļ no automašīnas ar valsts reģistrācijas numuru /TL numurs/ un piekabes ar reģistrācijas numuru /numurs/ tika nozagta trešajai personai piederoša krava, kuras vērtību no saviem līdzekļiem atlīdzināja prasītāja.

Atbilstoši Civillikuma 1587.pantam tiesīgi noslēgts līgums uzliek līdzējiem pienākumu izpildīt apsolīto, un ne darījuma sevišķais smagums, ne vēlāk radušās izpildīšanas grūtības nedod vienai pusei tiesību atkāpties no līguma, kaut arī atlīdzinot otrai zaudējumus. Savukārt saskaņā ar Civillikuma 1590.pantu katrai pusei ir pret otru prasības tiesība par līguma izpildīšanu.

Lietā nav strīda par to, ka atbildētājs, veicot kravas pārvadājumu kā SIA „Zirka" darbinieks (autovadītājs), 2012.gada 3.martā atradās Rumānijā, kur no viņa vadītā transportlīdzekļa - automašīnas ar piekabi - tika nozagta citai personai piederoša manta, proti, daļa no atbildētāja pārvadājamās kravas.

/pers. C/ norāda, ka vienošanās par zaudējumu atlīdzināšanu noslēgta aiz maldības un neatbilst viņa patiesajai gribai.

Atbilstoši Civillikuma 1427.pantam pie tiesiska darījuma būtības pieder tā taisītāja gribas izteikums, bet divpusējā darījumā vajadzīgs visu tā dalībnieku saskanīgs gribas izteikums. Civillikuma 1440.pants noteic, ka, lai tiesisks darījums būtu spēkā, nepietiek ar to vien, ka tā dalībnieki izteic savu gribu, bet vēl ir vajadzīgs, lai šī griba būtu radusies brīvi – bez maldības, viltus vai spaidiem.

/pers. C/ pretprasība pamatota ar Civillikuma 1415.pantu, kurā noteikts, ka neatļauta un nepieklājīga darbība, kuras mērķis ir pretējs reliģijai, likumiem vai labiem tikumiem, vai kura vērsta uz to, lai apietu likumu, nevar būt par tiesiska darījuma priekšmetu; šāds darījums nav spēkā.

Atbildētājs par neatļautu uzskata prasītājas darbību, apgalvojot, ka viņa pienākums ir parakstīt un izpildīt vienošanos par zaudējumu atlīdzināšanu. Darba devēja viņu ir maldinājusi, tāpēc noslēgtā vienošanās, atbildētājs ieskatā, ir atzīstama par spēkā neesošu saskaņā ar Darba likuma 6.pantu.

Tiesa konstatēja, ka starp pusēm kopš 2011.gada 4.oktobra pastāvēja darba tiesiskās attiecības, kuras tika izbeigtas pēc apstrīdētāss vienošanās noslēgšanas.

Atbilstoši Darba likuma 6.pantam nav spēkā darba koplīguma, darba kārtības noteikumu, kā arī darba līguma un darba devēja rīkojumu noteikumi, kas pretēji normatīvajiem aktiem pasliktina darbinieka tiesisko stāvokli.

Tiesa atzina, ka minētā tiesību norma konkrētajā gadījumā nav piemērojama, jo apstrīdētā vienošanās nav uzskatāma par darba līguma sastāvdaļu, bet darba devējas rīkojumi, kas pasliktinātu /pers. C/ kā SIA „Zirka" darbinieka tiesisko stāvokli, lietā nav iesniegti.

Saskaņā ar Darba likuma 86.panta ceturto daļu darbinieks, kura darbs saistīts ar zaudējumu rašanās paaugstinātu risku, atbild vienīgi tad, ja zaudējumi darba devējam nodarīti ar ļaunu nolūku vai rupjas neuzmanības dēļ.

Tiesa atsaukusies uz judikatūrā pausto atziņu, ka „Darba likuma normas, kas regulē darbinieka civiltiesiskās atbildības pamatu un apmēru, ir speciālās tiesību normas attiecībā pret Civillikumu. Līdz ar to, izskatot prasību, (..) tiesai ne tikai jākonstatē Civillikuma priekšnosacījumi zaudējuma piedziņai, bet arī jāapsver, vai konkrētajā gadījumā nav konstatējami Darba likuma 86.panta ceturtās daļas nosacījumi, kas izslēdz darbinieka pienākumu atbildēt par zaudējumiem, izslēdz civiltiesisko atbildību" (*sk. Augstākās tiesas Senāta 2007.gada 14.marta spriedumu lietā Nr.SKC-110 un 2012.gada 17.oktobra spriedumu lietā Nr.SKC-559/2012*).

Tiesa secināja, ka atbildētāja darbs, pārvadājot kravu caur Rumāniju, bija saistīts ar zaudējuma rašanās paaugstinātu risku, jo pušu pārstāves tiesas sēdē paskaidroja, ka Rumānijā pastāv kravas zādzību risks. Lietā nav strīda par to, ka krava tika nozagta laikā, kad atbildētājs apstājās atpūtai uz ceļa ārpus apdzīvotām vietām, neapsargātā stāvvietā. Atbildētājs atzīst, ka apzinājās risku un tieši nolūkā izvairīties no iespējamās zādzības izvēlējās apstāšanās vietu, ņemot vērā, ka stāvvietas tuvumā ir dzīvojamā māja.

No GPS sistēmas izdrukas tiesa konstatēja, ka automašīna ar reģistrācijas numuru HU 6314 2012.gada 3.martā laika posmā no plkst.5.46 līdz plkst.6.47 ir stāvējusi uz ceļa E81 apdzīvotās vietas Boita tuvumā, ārpus pašas apdzīvotās vietas, upes līkumā. Izdruka no interneta pārlūka *Google* liecina, ka automašīnas stāvēšanas vietā atrodas tikai viena ēka – *Castel Tumu Rosu*, kas nav dzīvojamā māja. Atbildētāja pārstāves apgalvojumiem, ka vienīgajā stāvvietā Boitā - degvielas uzpildes stacijā – nebija brīvu vietu un ka atbildētājam nebija iespējas apstāties citā drošā vietā, pierādījumi lietā nav iegūti. Savukārt no interneta vietnes izdrukām redzams, ka Boitā un 1,5 km - 1,6 km attālumā no tās ir apmešanās vietas tūristiem (*pansion* un *guesthouse*).

Augstākās tiesas Senāts 2012.gada 17.oktobra spriedumā lietā Nr.SKC-559/2012 ir norādījis: „Civillikuma 1645.pantā noteikts, ka neuzmanība ir rupja, ja kāds rīkojas augstākā mērā vieglprātīgu un nevērīgi, vai mazāk rūpējas par viņam uzticētās svešām lietām un darīšanām nekā par savām paša, vai arī uzsāk tādu darbību, kuras kaitīgums un bīstamība nevarēja un nedrīkstēja palikt viņam nezināmi. Zaudējumu atlīdzības un citu civiltiesisku seku ziņā rupja neuzmanība pilnīgi pielīdzināma ļaunam nolūkam. (..) lai pareizi kvalificētu atbildētāja rīcību, nepieciešams noskaidrot, (..) vai atbildētājs, attiecīgi rīkojoties, paredzēja (viņam vajadzēja paredzēt), ka tāda rīcība izraisīs iestājušās sekas".

Tiesa secināja, ka atbildētājs apzinājās iespējamo risku, tomēr izvēlējās apstāties ārpus apdzīvotas vietas un drošas stāvvietas, līdz ar to viņš ir pieļāvis rupju neuzmanību. Šādos apstākļos nav pamata atbrīvot /pers. C/ no zaudējumu atlīdzināšanas pienākuma. Saskaņā ar Darba likuma 86.panta ceturto daļu /pers. C/ ir atbildīgs par zaudējumiem, ko viņš nodarījis darba devējai, veicot darba pienākumus.

Tiesa secināja, ka nepastāv atbildētāja tiesiskā maldība par zaudējumu

atlīdzināšanas pienākumu. Savukārt prasītāja, noslēdzot ar atbildētāju vienošanos par zaudējumu atlīdzināšanu, nav rīkojusies pretēji reliģijai, likumiem vai labiem tikumiem, vai ar nolūku apiet likumu.

Civillikuma 1431.pants noteic, ka akta parakstīšana (..) uzskatāma par piekrišanu šim aktam, ja tā saturs parakstītājam bija zināms un ja viņam tajā tiesiskajā darījumā, uz kuru akts attiecas, ir personīga interese un ierunas tiesība.

Atbildētājam bija personīga interese, parakstot apstrīdēto vienošanos, jo viņš ar to uzņēmās maksājuma saistību. Lietā nav iesniegti pierādījumi par vienošanās satura saskaņošanu starp pusēm, taču /pers. C/ bez iebildumiem ir to parakstījis un nākošajā dienā tāpat bez iebildumiem parakstījis arī vienošanos par ieturējumiem no darba samaksas, kurā apliecinājis savu piekrišanu ieturējumu izdarīšnai. Ar pierādījumiem netiek apstiprināti argumenti, ka prasītāja būtu piespiedusi atbildētāju parakstīt vienošanos, draudot ar darba tiesisko attiecību izbeigšanu.

Tiesa secināja, ka atbildētājs, parakstot strīdus vienošanos, ir rīkojies brīvi, bez viltus, maldības vai spaidiem, tas ir, bez jebkādiem gribas defektiem, tāpec nepastāv atbildētāja norādītais pamats 2012.gada 3.aprīļa vienošanās atzīšanai par spēkā neesošu un viņa pretprasība ir noraidāma kā nepamatota.

Tiesa noraidīja atbildētāja pārstāves argumentu, ka prasītāja pati varēja novērst zaudējumus, apdrošinot kravu. Autopārvadātāju likuma 48.panta trešā daļa noteic, ka fiziskās un juridiskās personas, kas veic starptautiskos autopārvadājumus, apdrošina savu civiltiesisko atbildību par iespējamiem zaudējumiem sakarā ar pārvadājumu atbilstoši starptautisko pārvadājumu līgumu noteikumiem.

Savukārt starptautiskais līgums – 1956.gada 19.maija Ženēvas Konvencija par starptautisko pārvadājumu līgumu (CMR) - gan paredz pārvadātāja atbildību, taču tajā nav noteikts obligāts pienākums pārvadātājam apdrošināt kravu.

Vienošanās 4.punktā atbildētājs apņēmās samaksāt prasītājai naudas summu 12 171,57 EUR (8 554,23 LVL), veicot ikmēneša maksājumus līdz katra mēneša pēdējam datumam, veicot ieturējumus no viņa darba algas ne vairāk kā 400 EUR (281,12 LVL) līdz parāda summas dzēšanai. Saskaņā ar vienošanās 5.punktu gadījumā, ja viņa darba algas apmērs nav pietiekams, lai veiktu ikmēneša ieturējumu, atbildētājam jāsamaksā parāds 5 dienu laikā pēc rakstveida paziņojuma saņemšanas.

Pirmstiesas pretenzijā, kuru /pers. C/ ir saņēmis, SIA „Zirka" pieprasījusi samaksāt parādu 477 EUR (335,24 LVL) un turpmāk veikt maksājumus vienošanās noteiktajā apmērā. Parāda summa ir 11 848,58 EUR (8 327,23 LVL), kuru atbildētājs neapstrīd.

Daugavpils tiesa nosprieda piedzīt no /pers. C/ prasītājas labā parādu 11 848,58 EUR (8 327,23 LVL) un tiesas izdevumus 507,31 EUR (356,54 LVL), kopā 12 355,89 EUR (8 683,77 LVL), kā arī noteica prasītājas tiesības par laiku līdz sprieduma izpildei (izsoles dienai) saņemt likumiskos 6% gadā no piespriestās, bet nesamaksātās parāda summas, ievērojot Civilprocesa likuma 1763.panta 1.punktā noteikto procentu pieauguma aprobežojumu.

Atzīstot, ka prasītājas lūgums sadalīt sprieduma izpildi termiņos neatbilst Civilprocesa likuma 204.^{1}panta pirmās daļas noteikumiem, tiesa šo lūgumu noraidīja.

Atbildētāja pilnvarotā pārstāve /pers. D/ iesniegusi apelācijas sūdzību par Daugavpils tiesas spriedumu, pārsūdzot to pilnā apjomā. Viņa norāda, ka tiesa nav pievērsusi pienācīgu uzmanību apstāklim, ka kravas samazinājums notika trešo personu prettiesiskas rīcības rezultātā. Atstājot šo faktu bez ievērības, tiesa atbildību par zādzību ir pārlikusi uz darbinieku /pers. C/, lai gan tiesību doktrīnā ir atzīts, ka darba tiesiskajās attiecībās neaizsargātākais ir tieši darbinieks. Līdz ar to atbildība ir jānes darba

devējam, kurš organizē darbu savā uzņēmumā, jo darbinieks ir pakļauts darba devēja organizētajai kārtībai.

Pirmās instances tiesa nav ņēmusi vērā /pers. C/ iebildumus un nav vērtējusi darba devēja rīcību, proti, ka kravas pārvadāšanas maršrutu darbiniekam nosaka darba devējs. Šajā gadījumā darba devējs apzinājās, ka viņa darbinieks ar kravu, ievērojot kustības režīma prasības atpūtai, pārvietosies pa Rumāniju, kas ir viena no kriminogēnākajām valstīm, taču neveica nekādas darbības, lai nodrošinātos pret iespējamiem zaudējumiem, kā tas bija jādara rūpīgam un gādīgam saimniekam, tas ir, neapdrošināja kravu atbilstoši Autopārvadājumu likuma 48.panta trešās daļas prasībām.

Civillikuma 1776.pants noteic, ka cietušajam zaudējumu novēršanai jāveic tādi pasākumi, kas attiecīgajos apstākļos ir saprātīgi.

Konkrētajā gadījumā pati prasītāja ir pieļāvusi rupju neuzmanību, jo tīši ignorējusi likumu prasības un nav veikusi elementāras darbības, lai novērstu iespējamos zaudējumus.

Tiesa arī nav vērtējusi prasītājas rīcību, kad tā pieņēma lēmumu neziņot par notikušo zādzību Rumānijas policijai, tādā veidā netika noskaidrotas vainīgās personas, kuras ir atbildīgas par zādzības rezultātā nodarītajiem zaudējumiem. Darba devēja, dodot rīkojumu /pers. C/ neziņot policijai par zādzību, bet zinot, ka krava nav apdrošināta, jau bija izlēmusi pieprasīt zaudējumu atlīdzināšanu no darbinieka, ko apstiprina 2012.gada 3.aprīļa vienošanās. Šāda prasītājas rīcība neatbilst Civillikuma 1.pantā ietvertajam labas ticības principam.

Apelācijas sūdzības iesniedzēja uzsver, ka /pers. C/ ievēroja kustības režīma prasības atpūtai un apstājās pie vienīgās ēkas, kas atradās šajā ceļa posmā. Faktu, ka degvielas uzpildes stacijā visas stāvvietas bija aizņemtas, pierāda /pers. C/ rīcība, izvēloties atpūtai vienīgo iespējami drošāko vietu, pretējā gadījumā, esot brīvām stāvvietām, viņš neriskētu ar savu dzīvību un veselību. Darba devējs neizsniedz darbiniekam līdzekļus, lai viņš varētu atpūsties viesnīcā vai viesu mājā, turklāt tas nav izdarāms arī tehnisku iemeslu dēļ.

Atbildētāja pārstāve uzskata, ka tiesa kļūdaini piemērojusi Civillikuma 1645.pantu un nepamatoti to attiecinājusi uz darbinieku. Augstākā mērā vieglprātīgi šajā situācijā ir rīkojusies pati prasītāja, neapdrošinot kravu, bet darba līgumā ietverot nosacījumu, ka darbinieks nodrošina kravas saglabāšanu, pārvadājot to. Tādējādi darba devējs jau iepriekš ir pārlicis atbildības nastu uz darbinieku kā neaizsargātāko līguma pusi, kas darba tiesiskajās attiecībās nav pieļaujams.

Sūdzības iesniedzēja uzskata, ka tiesa nepareizi iztulkojusi Konvencijas par kravu starptautisko pārvadājumu līgumu (CMR) būtību un nepamatoti atstājusi bez ievērības šīs Konvencijas 3., 14. un 17.pantu, ko tiesai vajadzēja piemērot.

Turklāt tiesai bija jāpiemēro arī Darba likuma 86. un 87.pants un jādod vērtējums darba devēja rīcībai, rīkojumiem un darba metodēm minēto tiesību normu kontekstā.

Līdz ar to /pers. C/ neiestājas pienākums atlīdzināt prasītājai zaudējumus, kuru tā pati varēja novērst, ja būtu rīkojusies kā rūpīgs un gādīgs saimnieks.

Sūdzības iesniedzējas ieskatā, tiesa nepareizi novērtēja 2012.gada 3.aprīļa vienošanos par zaudējumu atlīdzināšanu. Tobrīd starp pusēm pastāvēja darba tiesiskās attiecības, tādēļ darba devēja mutiskais rīkojums parakstīt tā sagatavoto vienošanos bija saistošs darbiniekam un /pers. C/ to parakstīja, maldoties, ka viņam ir pienākums parakstīt vienošanos un uzņemties zaudējumu atlīdzināšanu.

Šāda maldība ir atvainojama maldība. Vienošanās tekstu un nosacījumus sagatavoja juridiskais birojs darba devēja uzdevumā, vienošanās netika apspriesta ar darbinieku, tātad vienošanās atbilst darba devēja, nevis /pers. C/ gribai

Apelācijas sūdzībā atbildētāja pārstāve lūgusi izskatīt lietu pēc būtības, noraidīt SIA „Zirka" prasību un apmierināt /pers. C/ pretprasību.

SIA „Zirka" rakstveida paskaidrojumā norādījusi, ka apelācijas sūdzību neatzīst, bet piekrīt pirmās instances tiesas secinājumam, ka /pers. C/ nav atbrīvijams no zaudējumu atlīdzināšanas pienākuma, jo kravas zādzība ir notikusi tāpēc, ka viņš pieļāva rupju neuzmanību, apstājoties atpūsties ārpus apdzīvotas vietas un drošas stāvvietas. Tādas rīcības bīstamība un riski atbildētājam bija zināmi. Līdz ar to /pers. C/ paredzēja un viņam vajadzēja paredzēt, ka šāda rīcība var izraisīt nelabvēlīgas sekas, tostarp kravas zādzību.

Apstāklis, ka darba devējs pieņēma lēmumu neziņot par notikušo Rumānijas policijai, neatbrīvo /pers. C/ no atbildības. Tāds lēmums tika pieņemts, rūpējoties par vadītāja drošību un atkušās kravas saglabāšanu, kā arī, ņemot vērā atbildētāja paziņojumu, ka nozagtās kravas vērtība ir aptuveni 2 000 EUR.

Prasītāja paskaidro, ka krava piederēja Lietuvas uzņēmumam UAB „Acme Kompiuteriu Komponentai", bet SIA „Zirka" nebija piešķirtas tiesības apdrošināt pārvadājamo datortehniku pret zādzību un citiem riskiem.

Starptautisko autopārvadājumu veicējam savā darbībā ir jāpiemēro starptautiskie līgumi autopārvadājumu jomā, proti, 1956.gada 19.maija Ženēvas Konvencija par kravu starptautisko pārvadājumu līgumu (CMR), kas nenoteic pārvadātāja pienākumu apdrošināt kravu.

Pirms katra brauciena darba devējs dod vadītājiem norādījumus saistībā ar drošības pasākumiem, kas jāievēro brauciena laikā. Arī šajā reizē /pers. C/ tika atgādināts, ka atpūtai drīkst apstāties tikai drošās vietās. Tāpat vadītājiem tiek dota nauda darba braucienam nepieciešamo izdevumu segšanai, tostarp, lai apstātos uz saprātīgu laiku kādā viesu mājā vai viesnīcā.

Apelācijas sūdzībā paustais apgalvojums, ka degvielas uzpildes stacijā nebija brīvu stāvvietu un atbildētājam nebija iespējas apstāties citā drošā vietā, nav pierādīts.

Prasītāja nepiekrīt arī apelācijas sūdzības motīvam, ka /pers. C/ tika maldināts un piespiests prakstīt 2012.gada 3.aprīļa vienošanos par zaudējumu atlīdzināšanu. Izveidojušos situāciju vēlējās atrisināt kā darbinieks, tā arī darba devējs. Vienošanās tekstu patiešām sagatavoja juridiskā biroja darbinieki un tās sākotnējā redakcija paredzēja, ka kreditoram ir tiesības ieturēt no parādnieka darba algas 500 EUR (351,40 LVL) ik mēnesi līdz parāda pilnīgai samaksai. Tādu pašu summu parādniekam bija pienākums maksāt arī darba tiesisko attiecību izbeigšanas gadījumā. Iepazinies ar vienošanās tekstu, atbildētājs piedāvāja samazināt minētās summas apmēru līdz 400 EUR (281,12 LVL) mēnesī. Atbildētāja priekšlikums tika akceptēts, sagatavojot jaunu vienošanās tekstu. Tādējādi darbiniekam tika dota iespēja gan izlasīt vienošanos, gan ietvert tajā savus nosacījumus. Līdz ar to nav pamatots apgalvojums, ka vienošanās nosacījumi ar /pers. C/ netika apspriesti.

Turklāt atlaišanas dienā – 2012.gada 4.aprīlī - /pers. C/ parakstīja savstarpējo vienošanos par ieturējumu no darba samaksas, uz kuras pamata SIA „Zirka" ieturēja no atbildētāja darba algas 322,99 EUR (227 LVL), kas tika ieskaitīti parāda daļējai dzēšanai. Tā kā atbildētājs šo vienošanos nav apstrīdējis, uzskatāms, ka viņš atzīst parāda esamību.

Prasītāja uzskata, ka pretprasības apmierināšana neizslēdz sākotnējo prasību, jo 2012.gada 3.aprīļa vienošanās noslēgšanas pamatā ir faktiskie apstākļi, kuru dēļ tika nodarīti zaudējumi.

Tiesas sēdē atbildētāja /pers. C/ pārstāve /pers. D/ uzturēja apelācijas sūdzību un

pretprasību atbilstoši tajās norādītajiem motīviem, bet SIA „Zirka" prasību neatzina. Viņa paskaidroja, ka ceļš caur Rumāniju, pa kuru /pers. C/ veda kravu, ir vienīgais nokļūšanai uz Gruziju un Turciju, tādēļ pa to pārvietojas ļoti liels skaits kravas automašīnu. Tajā apvidū, kur viņam vajadzēja apstāties atpūtai, visas autostāvvietas un naktsmītņu vietas bija aizņemtas. Atbildētājam bija jāievēro normatīvo aktu prasības par brauciena un atpūtas laiku, iebraucot apdzīvotā vietā, viņš pieņēma lēmumu apstāties pie kādas ēkas, nevis mežā vai klajā laukā. Situācijā, kad nav iespējams apstāties apsargājamā stāvvietā, atbildētājs izvēlējās vienīgo drošāko vietu. Turklāt nav zināms, kad un kurā vietā zādzība izdarīta, jo Rumānijā personas spēj apzagt arī braucošu kravas automašīnu.

/pers. D/ norādīja, ka /pers. C/ nevar objektīvi novērtēt kravas vērtību un, tā kā bija nozagta neliela kravas daļa, viņš nosauca iespējamo zaudējumu summu pec saviem ieskatiem. Pēc zādzības fakta konstatēšanas viņš par to nekavējoties informēja darba devēju, kurš tomēr nolēma neziņot policijai.

Autopārvadājumu likuma 48.pants personām, kuras veic iekšējos un starptautiskos autopārvadājumus, noteic obligātu pienākumu apdrošināt savu civiltiesisko atbildību, turpretī Konvencija (CMR) regulē pavisam citas tiesiskās attiecības. Konkrētajā gadījumā atbildība par zaudējumiem jāuzņemas pašai prasītājai, jo tā nebija apdrošinājusi savu civiltiesisko atbildību, lai nodrošinātos pret iespējamiem zaudējumiem.

/pers. C/ nebija nodoma un gribas slēgt vienošanos par zaudējumu atlīdzināšanu, bet darba devējs viņu maldināja, apgalvojot, ka darbiniekam ir tāds pienākums. Šajā gadījumā ir jāpiemēro Darba likuma 6.pants un pušu noslēgtā vienošanās jāatzīst par spēkā neesošu, jo ar to tiek pasliktināts darbinieka stāvoklis.

Prasītājas pārstāve /pers. B/ apelācijas sūdzību un pretprasību neatzina, bet uzturēja SIA „Zirka" prasību atbilstoši tajā norādītajiem motīviem. Viņa paskaidroja, ka autopārvadājuma maršruts bija iepriekš izstrādāts un atbildētājam labi zināms, viņš ir pieredzējis autovadītājs un bija saņēmis darba devēja instrukcijas saistībā ar kravas nogādāšanu Gruzijā. Atbildētāja rīcība, apstājoties neapsargātā stāvvietā, ir tiešā cēloņsakarībā ar zaudējumiem. Darbinieks ir pieļāvis rupju neuzmanību, tāpēc saskaņā ar Darba likuma normām ir atbildīgs par darba devējam nodarītajiem zaudējumiem. Vienošanās par zaudējumu atlīdzināšanu ir noslēgta tiesiski, /pers. C/ lūdza samazināt ikmēneša maksājumu summu un pēc tam parakstīja vienošanos bez jebkādiem iebildumiem. Viņa pienākums atlīdzināt nodarītos zaudējumus izriet gan no minētās vienošanās, gan Darba likuma normām un faktiskajiem lietas apstākļiem.

Motīvu daļa

Noklausījusies pušu pārstāvju paskaidrojumus, novērtējusi lietā iesniegtos rakstveida pierādījumus, liecinieces liecības un apelācijas sūdzības motīvus, Civillietu tiesas kolēģija uzskata, ka atbildētāja pārstāves /pers. D/ apelācijas sūdzība ir nepamatota, SIA „Zirka" prasība ir apmierināma pilnīgi, bet /pers. C/ pretprasība ir noraidāma.

Saskaņā ar Civilprocesa likuma 432.panta piekto daļu, ja tiesa, izskatot lietu, atzīst, ka zemākas instances tiesas spriedumā ietvertais pamatojums ir pareizs un pilnībā pietiekams, tā sprieduma motīvu daļā var norādīt, ka pievienojas zemākas instances tiesas sprieduma motivācijai. Šādā gadījumā šā likuma 193.panta piektajā daļā noteiktos apsvērumus sprieduma motīvu daļā var nenorādīt.

Pamatojoties uz minēto tiesību normu, tiesas kolēģija atzīst, ka Daugavpils tiesas 2014.gada 8.maija sprieduma pamatojums attiecībā uz SIA „Zirka" prasības apmierināšanu un /pers. C/ pretprasības noraidīšanu ir pareizs, tādēļ pievienojas šī sprieduma motivācijai un neatkārto tajā minētos argumentus.

Lietā nav strīda par faktiem, ka atbildētājs, veicot starptautisko kravu pārvadājumu, 2012.gada 3.martā atpūtai bija izvēlējies neapsargātu apstāšanās vietu, kur konstatēja kravas zādzības faktu, un ka prasītāja ir atlīdzinājusi pasūtītājam SAS „ACME Kompiuteriu Komponentai" kravas samazinājuma rezultātā nodarīto zaudējumus.

Pasūtītāja SAS „ACME Kompiuteriu Komponentai" un pārvadātāja SIA „Zirka" noslēgtā pasūtījuma līguma 3.punktā kā īpaša prasība pielīgts nosacījums, ka pārvadātājam jābūt nepārtrauktiem sakariem ar autovadītāju un jāgarantē klientam, ka mašīna pieturu gadījumā atradīsies apsargātās teritorijās.

Civillietu tiesas kolēģija konstatē, ka pārvadātāja darbinieks – atbildētājs /pers. C/ - šo nosacījumu nav izpildījis, jo transportlīdzekļa vadīšanas pārtraukumam apstājies ārpus apsargātas teritorijas.

Tādējādi atbildētājs ir pārkāpis 2011.gada 4.oktobra darba līguma 4.1.8.punktu, kurā viņam noteikts pienākums nodrošināt kravu saglabāšanu, pārvadājot tās, un vilcējautomobiļa vadītāja – ekspeditora amata instrukcijas 2.2.punktu par kravas glabāšanas un transportēšanas režīma nodrošināšanu transportēšanas laikā. Saskaņā ar amata instrukcijas 5.1.punktu vadītājs – ekspeditors atbild par viņam uzticēto profesionālo vērtību saglabāšanu.

Tiesas kolēģijas ieskatā fakti, ka zaudējumi nodarīti trešo personu prettiesiskas rīcības rezultātā un ka prasītāja nebija apdrošinājusi savu civiltiesisko atbildību iespējamiem zaudējumiem sakarā ar konkrēto starptautisko kravu pārvadājumu, neatbrīvo atbildētāju no pienākuma atlīdzināt zaudējumus darba devējam.

Atbilstoši Darba likuma 86.panta noteikumiem darbinieka civiltiesiskās atbildības priekšnoteikumi ir darbinieka prettiesiska, vainojama rīcība, darba devējam radušos zaudējumu esamība un cēloniskais sakars starp darbinieka rīcību un darba devēja zaudējumiem.

Šajā gadījumā atbildētāja rīcībai ir cēloniskais sakars ar prasītājai nodarītajiem zaudējumiem. Kaut arī kravas daļēju zādzību izdarījušas trešās personas, pārvadājuma laikā pastāvēja apstākļi, no kuriem atbildētājs varēja izvairīties un kuru sekas viņš varēja paredzēt un novērst, proti, atpūtai apstāties apsargātā teritorijā. Nav izslēgts, ka zādzība var notikt arī apsargātā stāvvietā, taču no atbildības par daļēju kravas zaudējumu /pers. C/ varētu atbrīvoties tādā gadījumā, ja būtu izpildījis kravas nosūtītāja un darba devēja instrukcijas. Ja atbildētājs, saprātīgi rīkojoties, tomēr nebūtu varējis zādzību novērst, tad viņa vaina nebūtu konstatējama. Savukārt darba devēja lēmums neziņot Rumānijas policijai par notikušo zādzību, neietekmē /pers. C/ atbildības pamatu un apmēru.

Tiesas kolēģija nepiekrīt apelācijas sūdzības motīvam, ka uz atbildētāju nav attiecināms Civillikuma 1645.pants, kas noteic, ka neuzmanība ir rupja, ja kāds rīkojas augstākā mērā vieglprātīgi un nevērīgi, vai mazāk rūpējas par viņam uztucētām svešām lietām un darīšanām nekā par savām paša, vai arī uzsāk tādu darbību, kuras kaitīgums un bīstamība nevarēja un nedrīkstēja palikt viņam nezināmi. Zaudējumu atlīdzības un citu civiltiesisku seku ziņā rupja neuzmanība pilnīgi pielīdzināma ļaunam nolūkam.

Atbildētājam kā pieredzējušam vilcējautomobiļa vadītājam – ekspeditoram, veicot starptautisko kravu pārvadājumu, bija jāievēro šai profesijai izvirzītās prasības, viņš varēja un viņam vajadzēja paredzēt iespējamos sarežģījumus un negatīvās sekas, kas radīsies no stāvēšanas neapsargātā teritorijā.

Lietā nav strīda par to, ka bija pienācis laiks transportlīdzekļa vadīšanas pārtraukumam un vadītāja atpūtai. 2006.gada 15.marta Eiropas Parlamenta un Padomes Regulas (EK) Nr.561/2006 12.pants noteic, ka, lai ļautu transportlīdzekļa vadītājam sasniegt atbilstīgu apstāšanās vietu, ar noteikumu, ka nav apdraudēta satiksmes drošība, transportlīdzekļa vadītājs var atkāpties no šīs regulas noteikumiem, kas noteikti no 6. līdz 9.pantā tiktāl, ciktāl tas nepieciešams personu, transportlīdzekļa vai tā kravas drošībai. Vēlākais, pēc ierašanās piemērotā apstāšanās vietā transportlīdzekļa vadītājs manuāli norāda šīs atkāpšanās iemeslus reģistrācijas kontrolierīces reģistrācijas diagrammā vai reģistrācijas kontrolierīces izdrukā, vai savā darba žurnālā.

Tiesas kolēģija uzskata par nepamatotu apelācijas sūdzībā norādīto argumentu, ka atbildētājam nācās apstāties pie vienīgās ēkas šajā ceļa posmā, lai ievērotu kustības un atpūtas režīmu. No minētās starptautisko tiesību normas izriet, ka primāra ir personu,

transportlīdzekļa un kravas drošība, tāpēc /pers. C/ pastāvēja iespēja izmantot no vispārējiem noteikumiem paredzēto izņēmumu un sasniegt drošības prasībām atbilstošu apstāšanās vietu.

Ievērojot izklāstītos apstākļus, tiesas kolēģija uzskata, ka nepastāv Darba likuma 87.pantā paredzētie pamati /pers. C/ atbrīvošanai no civiltiesiskās atbildības. Lietā nav iegūti pierādījumi, ka darba devējs ar saviem rīkojumiem vai nenodrošinot pienācīgus darba apstākļus, būtu vainīgs zaudējumu nodarīšanā. Prasītāja nav devusi atbildētājam rīkojumu apstāties ārpus apsargātas teritorijas un atbildētājs neapstrīd prasītājas paskaidrojumus, ka darba devējs bija viņu brīdinājis par to, ka atpūtai drīkst apstāties tikai drošās vietās, un ka viņš bija apgādāts ar sakaru un maršruta plānošanai nepieciešamajiem tehniskajiem līdzekļiem.

Civillikuma 1776.panta pirmā daļa noteic, ka cietušajam zaudējumu novēršanai jāveic tādi pasākumi, kas attiecīgajos apstākļos ir saprātīgi.

Kā jau tika norādīts iepriekš, zaudējumi prasītājai nodarīti atbildētāja rupjas neuzmanības dēļ. Pastāvot atbildētāja vainojamai rīcībai un cēloniskajam sakaram starp darbinieka rīcību un darba devēja zaudējumiem, minētā tiesību norma nevar būt par pamatu /pers. C/ atbrīvošanai no zaudējumu atlīdzināšanas pienākuma, kaut arī pretēji Autopārvadājumu likuma 48.panta trešās daļas prasībām SIA „Zirka" nebija apdrošinājusi savu civiltiesisko atbildību konkrētam starptautiskajam autopārvadājumam. Prasītāja nevar novērst zaudējumus, ja tās darbinieks neievēro darba līguma noteikumus un amata instrukcijas par kravas saglabāšanu.

Atbilstoši Civillikuma 1776.panta otrās daļas noteikumiem tiesību aizskārējs nevar prasīt atlīdzināmo zaudējumu apmēra samazinājumu gadījumā, kad tiesību aizskārums izdarīts ļaunā nolūkā, bet saskaņā ar Civillikuma 1645.panta otro daļu rupja neuzmanība ir pielīdzināma ļaunam nolūkam.

Uzskatot, ka tiesai vajadzēja piemērot Konvencijas par kravu starptautisko pārvadājumu līgumu (CMR) 3., 14. un 17.pantu, apelācijas sūdzības iesniedzēja nav argumentējusi, kā to nepiemērošana ir ietekmējusi pirmās instances tiesas secinājumu pareizību. Šīs normas noteic pārvadātāja atbildību par savu darbinieku darbību un kļūmēm, pasūtījuma līguma izpildi, pilnīgu vai daļēju kravas zaudējumu un par bojājumu, kā arī paredz gadījumus, kad pārvadātājs tiek atbrīvots no atbildības.

Atbilstoši minētajām Konvencijas normām prasītāja ir atlīdzinājusi pasūtītājam daļēju kravas zaudējumu, kas tās darbinieka vainojamas rīcības dēļ noticis laika pormā no kravas pieņemšanas līdz kravas nodošanai.

Darbinieks un darba devējs var vienoties par zaudējumu atlīdzināšanas kārtību, tāpēc 2012.gada 3.aprīļa vienošanās ir tiesīgi noslēgts līgums, kas pusēm ir jāpilda. Tiesas kolēģija pievienojas pirmās instances tiesas secinājumam, ka vienošanās nav uzskatāma par spēkā neesošu atbilstoši Darba likuma 6.pantam, jo tā nepasliktina darbinieka tiesisko stāvokli. Arī gadījumā, ja tāda vienošanās nebūtu noslēgta, /pers. C/ civiltiesiskā atbildība iestājas saskaņā ar Darba likuma 23.nodaļas normām.

Civillikuma 1440.pants noteic, ka, lai tiesisks darījums būtu spēkā, nepietiek ar to vien, ka tā dalībnieki izteic savu gribu, bet ir vēl vajadzīgs, lai šī griba būtu radusies brīvi – bez maldības, viltus, vai spaidiem.

/pers. C/ prasījumu par vienošanās atzīšanu par spēkā neesošu saistījis ar Civillikuma normām par darījuma noslēgšanu gribas defekta dēļ, ko izsaukusi maldība, proti, darba devējs viņu maldinājis, paskaidrojot, ka darbiniekam ir pienākums noslēgt tādu vienošanos.

Atbilstoši Civillikuma 1445.pantam visa darījuma spēku iznīcina tikai svarīga maldība.

Ievērojot apstākļus, ka, parakstot vienošanos, /pers. C/ apliecinājis darījuma noslēgšanas faktu un paudis savu piekrišanu visiem tā nosacījumiem, turklāt nākamajā dienā – 2012.gada 4.aprīlī – parakstījis otru vienošanos, uz kuras pamata no viņa darba algas ieturēti 322,99 EUR (227 LVL) zaudējumu daļējai atlīdzināšanai, tiesas kolēģija secina, ka puses ir izteikušas patiesu un brīvu gribu noslēgt konkrēto darījumu. Atbildētājs apzinājās vienošanās saturu un tiesiskās sekas, proti, ka viņam ir jāatlīdzina zaudējumi darba devējam. Apstrīdētā vienošanās noslēgšana nav uzskatāma par neatļautu un nepieklājīgu darbību Civillikuma 1415.panta izpratnē.

Tiesas kolēģija nepiešķir ticamību liecinieces /pers. S/ liecībām par darījuma noslēgšanas apstākļiem, jo viņa ir SIA „Zirka" darbiniece un valdes locekļa /pers. T/ laulātā un tāpēc ieinteresēta lietas iznākumā. Turklāt šaubas par liecību ticamību rada apstāklis, ka, būdama dekrēta atvaļinājumā, lieciniece atradās valdes locekļa draba kabinetā tieši tajā brīdī, kad notika vienošanās parakstīšana.

Liecinieces liecības arī būtiski neietekmē strīda izšķiršanu, jo citi lietā iegūtie pierādījumi neapstiprina /pers. C/ apgalvojumu, ka viņš tika maldināts no darba devēja puses par pienākumu parakstīt vienošanos un ar to uzņemties zaudējumu atlīdzināšanu.

Ievērojot izklāstītos apstākļus, tiesas kolēģija atzīst, ka konkrētajā gadījumā nepastāv likumā paredzētie priekšnoteikumi vienošanās atzīšanai par spēkā neesošu, tāpēc /pers. C/ pretprasība ir noraidāma, bet SIA „Zirka" labā no atbildētāja piedzenami zaudējumi 11 848,58 EUR.

Saskaņā ar Civilprocesa likuma 41.panta pirmo daļu, kas noteic, ka pusei, kuras labā taisīts spriedums, tiesa piespriež no otras puses visus tās samaksātos tiesas izdevumus, no /pers. C/ par labu prasītājai piedzenama samaksātā valsts nodeva 431,47 EUR un ar lietas izskatīšanu saistītie izdevumi 4,70 EUR, kopā tiesas izdevumi 436,17 EUR. Nav pamata piedzīt samaksāto valsts nodevu 71,14 EUR par pieteikumu par prasības nodrošināšanu, jo šis prasītājas pieteikums tika noraidīts.

Rezolutīvā daļa

Saskaņā ar Civilprocesa likuma 432. un 434.pantu Latgales apgabaltiesas Civillietu tiesas kolēģija

n o s p r i e d a

apmierināt pilnīgi sabiedrības ar ierobežotu atbildību „Zirka" prasību.

Piedzīt no /pers. C/, personas kods /personas kods/, par labu sabiedrībai ar ierobežotu atbildību „Zirka", vienotais reģistrācijas numurs 40003124181, parādu 11 848,58 EUR (vienpadsmit tūkstoši astoņi simti četrdesmit astoņus eiro un 58 centus) un tiesas izdevumus 436,17 EUR (četri simti trīsdesmit sešus eiro un 17 centus), kopā 12 284,75 EUR (divpadsmit tūkstoši divi simti astoņdesmit četrus eiro un 75 centus).

Noteikt sabiedrībai ar ierobežotu atbildību „Zirka" tiesības saņemt likumiskos 6% (sešus procentus) gadā no piedzītās, bet nesamaksātās parāda summas par laiku līdz sprieduma izpildei (izsoles dienai), bet ne vairāk kā 11 848,58 EUR (vienpadsmit tūkstoši astoņi simti četrdesmit astoņi eiro un 58 centi).

Noraidīt /pers. C/ pretprasību pret sabiedrību ar ierobežotu atbildību „Zirka" par 2012.gada 3.aprīļa vienošanās atzīšanu par spēkā neesošu.

Noteikt /pers. C/ termiņu sprieduma labprātīgai izpildei 10 dienas no sprieduma spēkā stāšanās dienas.

Spriedumu var pārsūdzēt kasācijas kārtībā 30 dienu laikā no pilna sprieduma sastādīšanas dienas - 2014.gada 29.decembra - Augstākās tiesas Civillietu departamentā, iesniedzot kasācijas sūdzību Latgales apgabaltiesā un iemaksājot drošības naudu 284,57 EUR kontā – saņēmējs: Latvijas Republikas Augstākās tiesa, reģistrācijas Nr.90000068892, saņēmēja banka: Valsts kase, kods TRELLV22, konta Nr. LV83TREL8280010000000, ekonomiskās klasifikācijas kods: F22010010, norādot personas datus.

Tiesas sēdes priekšsēdētāja	S.Vasiļevska
Tiesnese	L.Mežale
Tiesnese	V.Sokolova